

CYPRUS 74

BY MICHAEL PAIS ALASINOS

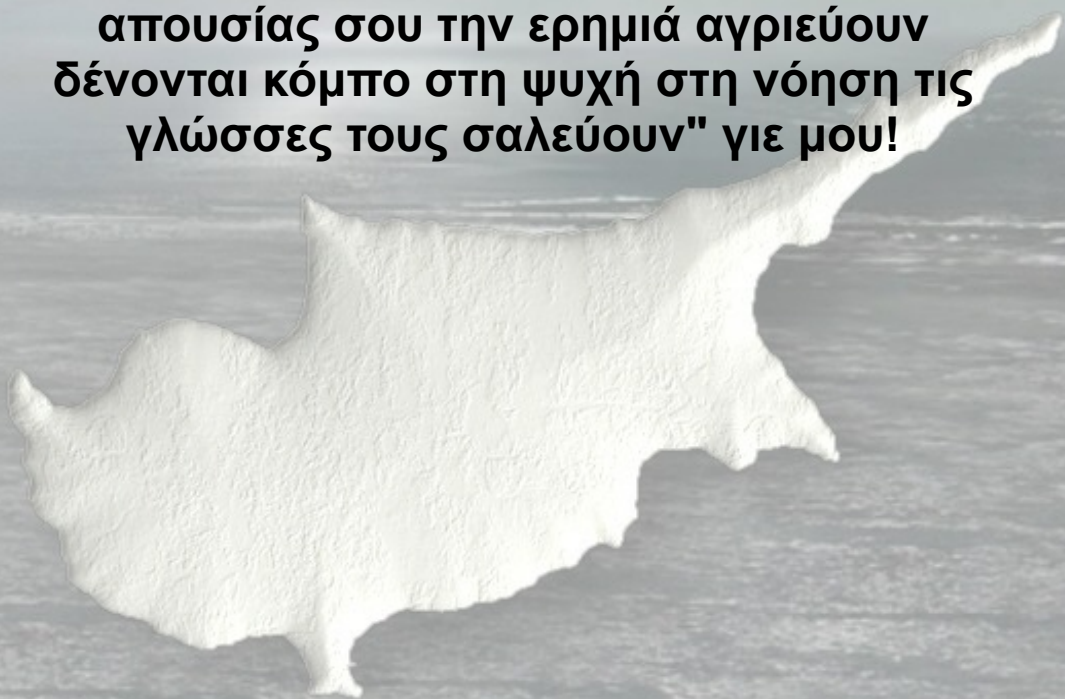
© Michael Pais ISBN 978-0-9924902-2-5

Προδοσία Ο θάνατος ζύγωνε με τα
αθόρυβα κύματα πίσω από τη συνωμοτική
νύκτα. Για μια χούφτα αστέρια το φεγγάρι
φίλησε επιδεικτικά τον Πενταδάκτυλο κι
ύστερα πήγε και κρεμάστηκε από την άκρη
τ' ουρανού...

Αρκετά από τα κείμενα αυτού του βιβλίου βασίζονται σε προσωπικές εμπειρίες και στα φορτισμένα από τα συμβάντα της εισβολής συναισθήματα του συγγραφέα που τύχαινε να ήταν και τα πρώτα του ποιήματα που έγραφε. Γράφτηκαν αυθόρμητα σε διάστημα μερικών μηνών μετά την εισβολή του 1974.

Γιε μου... .."άνυδρα φίδια οι στιγμές της απουσίας σου την ερημιά αγριεύουν δένονται κόμπο στη ψυχή στη νόηση τις γλώσσες τους σαλεύουν" γιε μου!

CYPRUS 74

BY MICHAEL PAIS ALASINOS

Published in Melbourne, 2015
National Library of Australia Catalogue
Cart no. & ISBN 978-0-9924902-2-5

© Michael Pais alasinos@gmail.com
7 Greenglade Court Blackburn North 3130 Vic. Australia

Michael Pais γεννήθηκε στη Κύπρο το 1945 στη κωμόπολη της Λύσης. Μετανάστεψε στην Αυστραλία το 1976 και από τότε ζει στη Μελβούρνη. Ασχολείται με τη ποίηση, τη φιλοσοφία και την ερασιτεχνική αστρονομία (κοσμολογία) καθώς και για την έρευνα των επιτεύξεων της αστροφυσικής, από τη δεκαετία του 1970.

Cyprus 74

Από παντού η γη βογκούσε
διψασμένη. Τη δροσίζαμε με το
αίμα μας Και τον κρύο ιδρώτα
της αγωνίας μας Που δια
κλάδωναν οι αυλακιές των τανκς.
Μα τίποτα δεν κάναμε... Ήταν
μεγάλες οι φωτιές Που άναψαν
στη γη μας. Πολύ μεγάλες! Και το
αίμα κόχλαζε στην επαφή με τα
πυρωμένα βόλια κι ο ιδρώτας
δεν έτρεχε πια από τα
ανέκφραστα πρόσωπα των
σκοτωμένων.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 6) Κύπρος 74
- 8) ΜΟΝΟ ΣΤΟ ΜΑΡΑΘΩΝΑ 1982
- 9) ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΜΟΥ 1983 11) ΓΙΕ ΜΟΥ... 1979
- 12) ΤΟΣΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ 1985
- 13) ΜΟΝΑΧΑ ΟΙ ΜΝΗΜΕΣ 1974
- 14) ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΣ ΚΥΠΡΙΟΣ 1990
- 15) ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ. 1974
- 16) ΜΕ ΤΟΥ ΚΑΗΜΟΥ ΤΑ ΧΕΙΛΗ 1974
- 17) ΠΡΟΔΟΣΙΑ 1974
- 19) ΣΑΝ ΔΩΣΟΥΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
- 20) ΕΓΚΛΗΜΑ ΧΩΡΊΣ ΤΙΜΩΡΙΑ 1989
- 22) 1974ΚΥΠΡΟΣ 1999
- 23 Η ΚΥΠΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ 2002
- 24) ΔΙΧΩΣ ΑΦΟΡΜΗ 1974
- 26) ΓΡΑΜΜΑ

ΜΟΝΟ ΣΤΟ ΜΑΡΑΘΩΝΑ

Φλόγες μ ανάστημα κυπαρισσιών
ξεφύτρωναν απ' τις κορφές του
Πενταδάχτυλου

λες και τέντωνε το ανάστημά του ν
αντικρίσει μεσοπέλαγα τον ερχομό του
Κίμωνα.

Οι ώρες φορτωμένες ουρλιαχτά σαν
εκπνοές της κόλασης,

μα οι στρατηγοί κουφάθηκαν από τα
κουδουνίσματα των παρασήμων τους

και η ακρόπολη φευγάτη σε άλλες
εποχές.

Μόνο στο Μαραθώνα ένα άγαλμα
αρχαίου Έλληνα έψαχνε μανιασμένο στα
ερείπια τα σπασμένα του χέρια.

Αφιερωμένο στην μνήμη της αδελφής μου που πέθανε στις 3 Δεκεμβρίου 1983 περιμένοντας να ξαναδεί το γιο της Ανδρέα που αγνοείται από τις μάχες εναντίον του Αττίλα στη περιοχή Τράχωνα της Κύπρου το 1974.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΜΟΥ

Τα ξέπλεκα μαλλιά σου σαν μαστίγια κυμάτιζαν στον άνεμο. μαστίγωναν τη ζωή! μαστίγωναν τον θάνατο! μαστίγωναν τον πόλεμο!

Οι κραυγές του σπαραγμού σου σαν σαΐτες βουτηγμένες μες του πόνου το φαρμάκι διαπερνούσαν τα κορμιά των δολοφόνων κι ύστερα χάνονταν στο άπειρο ψάχνοντας τον θεό του πολέμου.

Τα χέρια σου κόντευε απ' το σώμα σου να ξεριζωθούν καθώς τα ύψωνες στον ουρανό. ήταν το είναι σου την ώρα εκείνη μέσα στον στρόβιλο της συμφοράς ένα παιχνίδι που συνεχώς στριφογυρίζει σ' ένα χωρίς ατμόσφαιρα πλανήτη εκεί που οι σειρήνες του θανάτου κατακλύζουν το νου.

Κι ύστερα ένα απέραντο κενό που μέσα του ένιωθες να γυροφέρνει με παράπνο η ψυχή του αγαπημένου ζητώντας απεγνωσμένα το μερίδιό του απ' τη ζωή.

Εννέα ολάκερα χρόνια ζεις το αόρατο μαρτύριό του εννέα ολάκερα χρόνια αγκαλιάζεις μητρικά άυλες σκιές

όλα τα άλλα γύρο σου σκεπάστηκαν με τον θλιμμένο μανδύα που άπλωνε η ματιά σου

Τώρα στοχάστηκες αδελφή μου το μάταιο της θυσίας σου κι ένα πρωί χωρίς καθόλου να διστάσεις άφησες να γίνει ένα με τη γη ότι σε εμπόδιζε για το μεγάλο ταξίδι

κι ανάλαφρη πια λευτερωμένη απ' το πονεμένο σου κορμί πέταξες πάνω από κάθε πόνο και είχες το πρόσωπο την ώρα εκείνη την διχασμένη από χαρά και πόνο όψη της μάνας τη στιγμή της ιερής γέννας. 1983

Γιε μου... ..

"άνυδρα φίδια οι στιγμές της
απουσίας σου την ερημιά
αγριεύουν δένονται κόμπο στη
ψυχή στη νόηση τις γλώσσες
τους σαλεύουν" γιε μου!

Αφιερωμένο σε όλα τα νέα παιδιά που
έχασαν άδικα τη ζωή τους

ΤΟΣΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ

Από νωρίς, κει που ανάβει η ζωή με
μια κραυγή των πόθων το φυτίλι
παράφορη μας άρπαξε κι έφυγε στιγμή
σαν αστραπή είχε το χρόνο
ανοιγοκλείσει.

Από νωρίς, στα πρόσμενα της εποχής
που θ' άρχιζε του έρωτα το τρύγι- κει,
πριν φιλήσει ο Ήλιος την αυγή τα
καυτερά του χείλη να δροσίσει.

Από νωρίς, μια τουφεκιά μας πήρε
στης ζωής τα ξένα από τα μάτια της
νιότης τη φωτιά την σβήσαν' με το αίμα
Δυο δάκρυα κόκκινα πηχτά χορδές στα
μάγουλα που ηχούν βουβά τόσα
παράπονα ζωή από σένα, για όσα μας
έταζες...ταξίδια μαγικά.

1985

ΜΟΝΑΧΑ ΟΙ ΜΝΗΜΕΣ

Κοιτούσαμε τις φωτιές να πηγαίνουν κόντρα
στη νύκτα, το διάβα τους πιο μαύρο!
Ξεπηδούσαν από παντού αποστραγγίζοντας
και τις τελευταίες σταγόνες δροσιάς που
απόμειναν από την ανομβρία.

Από παντού η γη βογκούσε διψασμένα. τη
δροσίζαμε με το αίμα μας και τον κρύο ιδρώτα
της αγωνίας μας που δια κλάδωναν οι αυλακιές
των τανκς.

Μα τίποτα δεν κάναμε... ήταν μεγάλες οι
φωτιές που άναψαν στη γη μας. πολύ μεγάλες!
και το αίμα κόχλαζε στην επαφή με τα
πυρωμένα βόλια κι ο ιδρώτας δεν έτρεχε πια
από τα ανέκφραστα πρόσωπα των σκοτωμένων.

Χάθηκαν όλα. τίποτα δεν απόμεινε. μονάχα οι
μνήμες να αιωρούνται σαν ξεσκισμένες εικόνες
στο χάος της ψυχής μας, και λίγες ελπίδες
κουρελιασμένες να ζητιανεύουν στα κατώφλια
των εμπόρων των λαών.

1974

ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΣ ΚΥΠΡΙΟΣ

Εγώ που πλάστηκα ανάμεσα
από μια μέρα και μια νύχτα από
χυλό της γης και καλώδια
αστραπής

κι αφέθηκα γυμνός ως μια
σταγόνα φεγγαριού σε μια ξανθή
φωλίτσα στη μεσόγειο.

Σ' ένα νησί που ηχεί τις εποχές
σαν φουσαρμόνικα στ' αφρό
λευκά χείλη της θάλασσας

κι όταν απ' τα βουνά κατακυλά
ο χειμώνας και οι κρίνοι
σαλπίζουν στα υψώματα τον
ερχομό της άνοιξης

σκύβει ο ήλιος και μυρίζεται το
τέντωμα των λουλουδιών και
στάζει άστρα ο ουρανός στο
πέλαγο τις νύχτες.

Σ' ένα νησί που όταν βραδιάζει
σαν εραστής ολόγυμνος στα
δώματα τρέχει το φεγγάρι

κι αν τ όνειρό σου ερωτικό στις
παπαρούνες των αγρών θα δεις
την Αφροδίτη τη γύμνια της να
μισοκρύβει στην αγκαλιά του
φεγγαρόφωτου.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ.

Αντί το φως ο ουρανός κείνη τη μέρα μας έστειλε το θάνατο. ήταν νωρίς κι απόμειναν των κοριτσιών τα όνερα στη μέση.

Αντί ο ήλιος των ξυπόλυτων παιδιών την παγωμένη μοίρα να ζεστάνει τρεμόπαιζε μεθυσμένος απ' το αίμα χόρευε μες του φονιά το αστραφτερό μαχαίρι.

Και άνθρωποι, ή δαίμονες ουρλιάζοντας μας κυνηγούσαν. ότι και να 'ταν , φωτιές ανάβαν, έκαιγαν νόμους, σπίτια ανθρώπους.

Είχαμε αποκάμει απ' το μαχαίρι που σέρναμε πικρό σταυρό στη πλάτη κι είχαμε μόνο μιας στιγμής ζωή- το νοιώσαμε!

μα έπρεπε ακόμα να παλέψουμε με όλα τα τέρατα της γης. ναι! έπρεπε ακόμα να παλέψουμε με όλα τα τέρατα της γης.

Και τα βουνά ανέμελα, σφύριζαν στο βοριά. μια στιγμή κάτω από το βάρος τους συλλογιστήκαμε και στοχαστήκαμε πόσο μας βάραινε του Έλληνα η μοίρα, η κληρονομιά.

1974

ΜΕ ΤΟΥ ΚΑΗΜΟΥ ΤΑ ΧΕΙΛΗ

Πάνε καιροί που χάθηκε μια φλέβα
απ' τη ζωή σου πάνε καιροί που
ξέκοψε μια ρίζα απ' το κορμί σου.

Το' ξερες πως το πέλαγος μια κόρη
έχεις χάσει Το' ξερες πως περίσσευε
το περισσό σου χάδι.

Χάδια σου ειν' τα κύματα και γάλα
σου ο αφρός τους- τα κύματα που
ναύλωσες τις θάλασσες να
οργώνουν

να πάρουνε τα χάδια σου στην κόρη
τη χαμένη, να βρουν και να
θηλάσουνε την αλυσοδεμένη.

Κι αυτή τραγούδι έπλεξε με νήμα
τους αιώνες τραγούδαγε για λευτεριά
ατέλειωτους χειμώνες.

«Πάνε οι χαρές μου μάνα μου τις
ανεμίζει η μοίρα η μοίρα μου η
αβάππιστη στα γαλανά σου μύρα.

Για νήμα ζήτα μάνα μου, μι' αχτίδα
από τον Ήλιο στου λαβυρίνθου θα με
βρεις ,στου ξεγραμμού το χείλος.»

«Ήλιε μου πες στη μάνα μου, με του
καημού τα χείλη τα ναύλα για την
λευτεριά και μια ευχή να στείλει.»

ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Ο θάνατος ζύγωνε με τα αθόρυβα κύματα πίσω από τη συνωμοτική νύκτα. Για μια χούφτα αστέρια το φεγγάρι φίλησε επιδεικτικά τον Πενταδάκτυλο κι ύστερα πήγε και κρεμάστηκε από την άκρη τα ουρανού.

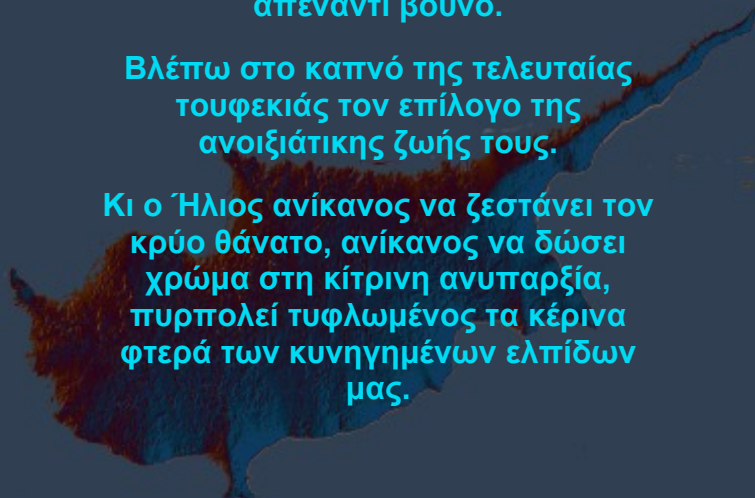
Η αυγή έδωσε το σύνθημα κι άρχισε ο ουρανός να προλογίζει το θάνατο.

Γύρο, τα λαβωμένα κορμιά των συντρόφων μου δοσμένα στη μεγάλη αγάπη της μικρής πατρίδας.

Νιώθω ακόμα τις ψυχές τους να πτερουγίζουν σαν μέλισσες γύρο από τη τρυγημένη φωλιά τους. Ακούγεται ακόμα ο αντίλαλος του ατέλειωτου τραγουδιού τους του ατέλειωτου σκοπού τους απ' το απέναντι βουνό.

Βλέπω στο καπνό της τελευταίας τουφεκιάς τον επίλογο της ανοιξιάτικης ζωής τους.

Κι ο Ήλιος ανίκανος να ζεστάνει τον κρύο θάνατο, ανίκανος να δώσει χρώμα στη κίτρινη ανυπαρξία, πυρπολεί τυφλωμένος τα κέρνα φτερά των κυνηγημένων ελπίδων μας.

Διασταυρώνει τα ανεξάντλητα πυρά
του μέσα από της αστραφτερές
λόγχες τσουρουφλίζοντας ανελέητα
την ανοικτή πληγή της λαβωμένης
πατρίδας.

1974

ΣΑΝ ΔΩΣΟΥΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Καρφί εσύ καρφί εγώ και να η
πατρίδα στο σταυρό. και να ο ήλιος
μας ασάλευτος να κοκκινίζει να
χρυσίζει απόκοσμα την άψυχη ματιά
του μαύρου εκείνου δειλινού,

σαν ζωγραφιά από αίμα που
κρέμασε ο θάνατος στο βάθος τ'
ουρανού μας κι' αποτύπωσε η στιγμή
για πάντα στη ψυχής μας.

Πίσω μας σέρνουν το χορό του
σπαραγμού, οι μάνες στα βήματά μας
που αντηχούν στου διχασμού τις
στράτες.

Κι ανάμεσα απ' τα μύρια ορφανά η
Πηνελόπη να τον περιμένει τώρα από
το παρελθόν. κι όλο ξηλώνει τον
καιρό.

Πιο πίσω από αντρική συνήθεια είναι
ο πατέρας που ζητάει μες το πείσμα
απ' το καημό του να κρυφτεί.

Κι όπως τον βλέπεις με την μαύρη
φορεσιά του να τριγυρνά σαν μια σκιά
μες τη ζωή στο νου σου φέρνει
δέντρο τσακισμένο που παλεύει μες
το ρέμα (της πληγής του) να διαβεί.

Κι όμως αδέλφια γιοφύρι πάνω απ'
το γκρεμό σαν δώσουμε τα χέρια εκεί
που τρέχει ο ποταμός της Κύπρου
μας το αίμα.

1974

ΕΓΚΛΗΜΑ ΧΩΡΪΣ ΤΙΜΩΡΙΑ

Πάνω στο τρεμάμενο από τις
βόμβες κορμί μου τέρατα
χόρεψαν στα σφυρικότα των
οβίδων κοιτάτε στα στήθη μου
σημαδεμένες με σταυρούς οι
πατημασιές τους.

Μες την αλλοφροσύνη
του παραφρονημένου Ιουλίου
και στον άλικο κατακλυσμό
του συννεφιασμένου
απ' το άχνισμα των πληγών μου
Αυγούστου,
μερόνυχτα αγριεμένα
κάρφωναν σαν σαΐτες
στην καρδιά μου
τις λυσσασμένες τους στιγμές.

και νύκτες ύαινες μ' ορθάνοιχτο
στόμα τις μέρες καταβρόχθιζαν
λαίμαργα δεκαοκτάχρονα παιδιά
μου.

θεέ μου δεν ήταν μέρες εκείνες
τρύπες ήταν φιδιών πάνω στο
χρόνο.

Μες την ψυχή μου
ολάκερα μερόνυχτα
γλεντοκοπούσε ο θάνατος.
μες την ψυχή μου λαβωμένοι
αργό πεθαίνουν
ο άνθρωπος και ο θεός.

Κύπρος μας
στο πέρασμα των λύκων
σε κτίσανε οι θεοί
βόσκουν την σάρκα σου
και ξεδιψούν απ' την πληγή
σου
και προχωρούν και φεύγουν
απ' τα σκληρά μονοπάτια των
πεπρωμένων σου.

Και τώρα ξανά
στης σκληρής σου μοίρας την
γωνιά
τυλιγμένη στον ματωμένο σου
χιτώνα σπαρταράς
μισοχωμένο περιστέρι

3 Μαρτίου. Ηρωική κι'
ανεπανάληπτη έξοδος από
την σκλαβιά της ψυχής του
Γρηγόρη Αυξεντίου. Κάθε
χρόνο αυτή τη μέρα η
Κύπρος περήφανη
σιγοτραγουδάει...

ΚΥΠΡΟΣ

Είμαι κόρη του ήλιου και
της θάλασσας μάνα του
Ζήδρου και της Αφροδίτης.

πάνω στις πέτρες μου
έχουν χαράξει άφθαρτοι
πολιτισμοί επιγραφές και
τα όσα με σπούδασαν τα
έχω φυλάξει στην αγκαλιά
της αιώνιας διάρκειας.

Η ΚΥΠΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Αιώνες τώρα ακροβατώ στο τεντωμένο
τώρα αρνούμενη να υποταχτώ μα η
απουσία σου γκρεμός και μπρος με
περιμένει μπόρα...

Κι' έχω τρίξει στους αντίξοους ανέμους κι'
έχω ματώσει στις κόψες των καιρών μα
δες... από τα αρχαία ερείπιά μου οι
αθάνατοι θεοί ανασαίνουν και ημίθεοι

ΣΤΗΝ ΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΔΙΧΩΣ ΑΦΟΡΜΗ

Κοντά στην ακροθαλασσιά
κοντά στο κύμα που διαβά τα
πέρατα του κόσμου μετράς
στην άμμο τον καημό στα
κύματα τον πόνο και καρτεράς
δίχως αφορμή από ελπίδα
ζωντανή το γυρισμό του
Αντρέα!

Ποιος σου 'δωσε την αφορμή
να καρτεράς τον γιο σου;
μήπως του άντρα σου η σιωπή
που ειν' κλειδαριά σφαγείου η
το φεγγάρι που γελά στη
ξαγρυπνιά σου επάνω;

Μα αυτό γελάει γιατί
άνθρωπος δεν είναι να πονάει
ούτε παιδί από τον πόλεμο
έχει να καρτεράει!

1974

Γύρο, τα λαβωμένα κορμιά των
συντρόφων μου δοσμένα στη
μεγάλη αγάπη της μικρής πατρίδας.

Νιώθω ακόμα τις ψυχές τους να
φετερουγίζουν σαν μέλισσες γύρο
από τη τρυγημένη φωλιά τους.

Ακούγεται ακόμα ο αντίλαλος του
ατέλειωτου τραγουδιού τους απ' το
απέναντι βουνό. Βλέπω στο καπνό
της τελευταίας τουφεκιάς τον
επίλογο της ανοιξιάτικης ζωής τους.

114

Ρ Ε Π Ρ Ο Σ Β Α Ρ Κ Η Ν Μ Ε Γ Α Ρ Ο Ν
 15 FEB 1991
 Consular Commission
 1593 425

01/01/2006

Λευκωσία, 27 Δεκεμβρίου 1990.

Υπατο Αρμοστή της Κύπρου
 κ Ανδρέα Πηριστη
 Καμπέρα

Αγαπητε Ανδρέα.

Επήρα το γράμμα σου της 22ας Νοεμβρίου μαζί με την
 Ποιητική συλλογή του Μιχάλη Παή "Οι περιπέτειες του ήλιου-
 The adventures of the sun" και ευχαριστώ πολύ.

Εκ μέρους του προέδρου της δημοκρατίας κι εμού προσωπικά
 χειρετίσω τη λογοτεχνική επίδοση ενός αποδήμου μας και, μαζί με τα
 συγχαρητήριά μου, του εύχομαι κάθε επιτυχία.

Σε χαιρετώ και σου εύχομαι οικογενειακός ευτυχές το
 νέο έτος.

Μετά τιμής

(Πάτροκλος Σταύρου)
 Υπουργός παρά τω Πρόεδρ.

Cyprus 74

Φλόγες μ ανάστημα κυπαρισσιών
ξεφύτρωναν απ' τις κορφές του
Πενταδάχτυλου λες και τέντωνε το
ανάστημά του ν αντικρίσει
μεσοπέλαγα τον ερχομό του Κίμωνα.

Οι ώρες φορτωμένες ουρλιαχτά σαν
εκπνοές της κόλασης,

μα οι στρατηγοί κουφάθηκαν από τα
κουδούνισματα των παρασήμων τους

και η ακρόπολη φευγάτη
σε άλλες εποχές.

Μόνο στο Μαραθώνα ένα άγαλμα
αρχαίου Έλληνα έψαχνε μανιασμένο
στα ερείπια τα σπασμένα του χέρια